Розважна будь, моя Скорбото! В неспокої
Ти звала Вечір; він спускається; він тут;
Кладе на місто тінь густі свої навої,
І буде мир одним, і другим — біль і труд.

В час, коли Втіха, кат без милості малої,
На бенкети бичем жене низотний люд,
Щоб жниво раб зібрав для совісті гризької,-
Скорбото, руку дай, ідімо від отрут!

Глянь, як киває нам з балконів хмар стемнілих
Усопших Років ряд в убраннях застарілих,
Як Жаль з глибоких вод нам усміх подає;

Як Сонця попели в могилу сходять кротку
І як на сході Ніч, мов саван, постає,-
О, слухай, дорога, її ходу солодку!

Переклад М. Зерова